

daných poměrů s ubezpečením mohl a směl pokládati za takový, že jím ohrožení bezpečnosti třetích osob zamezeno jest. Dovojuje-li přes to odvolací soud v odůvodnění napadeného usnesení nedostatečnost tohoto opatření v podstatě z toho důvodu, že se řetěz přetrhl a uvázání psa nebylo tudíž dosti pevné a bezpečné a že uzavření dvora na petlici nebylo rovněž dostatečným, ježto si ji žalobce mohl zvenčí otevřít, dovozuje ji a posteriori z konečného výsledku samého, totiž z nepředvídatelných a nedomyslitelných náhod, které přece nastaly a takto ukázaly, že zabezpečení nebylo přece zcela úplné. Touto argumentací staví se však odvolací soud již na pudu prostého ručení za výsledek. Schváliti jest tedy názor soudu prvního, že žalovanému vzhledem na zjištěný způsob opatření psa z poškozující příhody viny a zodpovědnosti přičísti nelze a není třeba se obíratí otázkou, pokud příhodu naopak přičísti by bylo vlastnímu zavinění poškozeného nebo náhodě.

Čís. 5009.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 25. dubna 1924, čís. 86 sb. z. a n.).

Pro pojem »povinného« ve smyslu §u 1 zák. čís. 86/24 rozhoduje právní poměr mezi povinným a majitelem domu v době vzniku exekučního titulu; byl-li před tím služební poměr zaměstnance s naturálním bytem rozvázán, používá pak bytu výprosou.

(Rozh. ze dne 5. května 1925, R I 369/25.)

Jaroslav Š. byl ve službě u fy B. a používal naturálního bytu v domě zaměstnavatelky. Po rozvázání služebního poměru koncem května 1924 žádal Jaroslav Š. firmu B., by mohl v bytě nadále zůstat, k čemuž firma zprvu svolila, podala však napotom na Jaroslava Š-a žalobu o vyklizení, již bylo rozsudkem ze dne 13. října 1924 vyhověno. Proti exekuci na vyklizení bytu navrhl Jaroslav Š. odklad exekuce vyklizením. Soud první stolice žádost o odklad zamítl, rekursní soud odklad povolil.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Pro posouzení právní otázky, zda jde o »povinného« (nájemníka, podnájemníka, domovníka, zaměstnance s bezplatným bytem a pod.) podle §u 1 (1) zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 86 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n., je rozhodujícím právní poměr, v jakém povinný vůči majiteli domu, ve kterém jest byt, z něhož má býti nuceně vyklizen, byl v době vzniku exekučního titulu, podle kterého má býti povoleno nuceně vyklizení. Nemůže-li tedy přicházeti v úvahu právní poměr povinného vůči majiteli domu, jaký byl před vznikem exekučního titulu, jest v tomto případě lhostejno, že povinný byl původně u vymáhající strany zaměstnancem s naturálním bytem, nýbrž rozhoduje, že zaměstnavatel s ním rozvázal tento služební poměr, jenž

skončil dne 31. května 1924, a že povinný pak, jak to vyplývá z usnesení soudu druhé stolice jako odvolacího soudu ze dne 8. prosince 1924, používal tohoto bytu výprosou až do 31. července 1924, a když se po uplynutí této lhůty nevystěhoval, že naň byla dne 29. srpna 1924 podána žaloba z důvodu, že bytu užívá bez jakéhokoliv důvodu právního, kteréžto žalobě bylo pravoplatně vyhověno rozsudkem, tvořícím právě exekuční titul pro exekuci nuceným vyklizením, jejíhož odložení se domáhá podle shora citovaného zákona.

Čís. 5010.

Vyhradil-li si pozůstalostní soud v odevzdací listině správu a disposici soudního deposita, nemůže odepírat dědicům rozhodnutí o svolení k převodu deposita z ciziny do tuzemska.

(Rozh. ze dne 5. května 1925, R I 373/25.)

Pozůstalostní soud zamítl návrh dědiců, by hodnoty zůstavitelovy, nalézající se dosud u bankovních ústavů ve Vídni, byly přeneseny do tuzemska, ježto pozůstalost byla již pravoplatně odevzdána. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí obou nižších soudů a uložil prvnímu soudu, by o návrhu znovu rozhodl.

Důvody:

Nelze sice přisvědčiti stěžovatelkám, že pozůstalost jim ještě odevzdána nebyla, ježto jim byla dle obsahu spisů odevzdací listina ze dne 27. prosince 1921 již doručena dne 2. ledna 1922 k rukám jich právního zástupce. Přes to však nelze souhlasiti se stanoviskem nižších soudů, že prý soud není již povolán, by provedl žádaný převod jmění pozůstalostního. Podle odevzdací listiny bylo jmění pozůstalostní odevzdáno stěžovatelkám každé polovici se zachováním všech práv státu a třetích osob, uvedených v usnesení ze dne 22. prosince 1921 a opatření tamtéž učiněných. V usnesení tomto vyhrazuje si soud pozůstalostní nejen soudní uschování deposita, nýbrž i jeho správu a disposici s ním, a v usnesení ze dne 17. února 1924 upozorňuje pozůstalostní soud výslovně Vídeňskou bankovní jednotu jako místo depositní, že ani z depositu ani z příslušného kontokorentu zůstavitele nikomu nesmí býti nic vydáno beze svolení pozůstalostního soudu a před zaplacením tuzemské dědické daně. Je proto svolení soudu pozůstalost projednavšího k převodu deposita z Vídně do Zemské banky v Praze pro Vídeňskou bankovní jednotu nutným, a je proto zjevně protizákonným, když se dědičkám toto svolení odepírá. Jde o soudní deposit, k jehož převodu i vydání je součinnosti soudu třeba. Podmínky převodu i vydání deposita musí zkoumati soud sám a proto nestačí pro dědice ani obsah usnesení ze dne 9. března 1925, ježto i ono obsahuje výhrady jak ohledně dědické daně, tak ohledně oddělení jmění.